

Quan la cara ja paga

És sabut que en una campanya electoral a la presidència dels Estats Units, els adversaris de Richard Nixon van omplir els carrers de cartells amb la seva cara i una frase que deia "Vostè li compraria a aquest home un cotxe de segona mà?". Res més que això, però aquella sola pregunta va ser suficient per desacreditar-lo. Fent una reflexió paral·lela, durant els darrers Jocs Olímpics veia la cara de l'Ana Tarrés, l'entrenadora de l'equip espanyol de natació sincronitzada, i pensava entre mi el poc que m'agradaria tenir-la de jefa. Així és que quan, fa pocs dies, un cop feta fora del seu càrrec, les seves expupilles es van esbafar de valent fent una relació de greuges contra ella, vaig comprovar que no anava gens errat. M'imagino que va ser una reflexió que va fer molta més gent, però és una d'aquelles -una entre tantes- que ningú gosa dir en veu alta. La saviesa popular és plena de grans veritats i de vegades n'hi ha que es contradiuen. És tan cert que "la cara és el mirall de l'ànima" com que "de vegades les aparences enganyen". I és per això que davant la primera regla sempre cal tenir en compte la segona i reservar-nos els judicis seriosos, els que poden condemnar injustament una persona, fins un cop fetes les comprovacions. Però m'embafa aquesta gent que vol ser tan immaculada i tan prudent que veu un paio amb un ull tapat, un garfi i una pota de pal, i si els dius que és un pirata et diuen que no podem jutjar ningú pel seu aspecte, no fos cas que fos un honrat conductor d'autobús.

La correcció política ha fet molt mal i s'ha encomanat de tal manera que la hipocresia s'ha acabat disfressant de bondat i la franquesa s'ha vist relegada a la clandestinitat. Fins que arriba un moment en què un es cansa de tanta puresa aparent i recorda als seus creuats que al teatre, al cine, a la televisió i a la publicitat, hi ha uns professionals fonamentals que són els que es dediquen a fer càstings, i segons el que transmeten els candidats reparteixen els papers. De tal manera que si la que fa de puta fes de monja i el que fa de dolent fes de bo, aquella ficció no seria versemblant i ni els puristes no es creurien la història. Em quedaré sempre amb el comentari que, fa molts anys, una amiga meva va fer sobre una persona i que es pot aplicar a moltes altres: "Si és veritat que n'hi ha que amb la cara ja paguen, aquest no quedarà a deure mai res". Sublim.